

Sygn. akt: WO 18/17

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Steckiewicz

bez udziału stron, w sprawie J. B., po rozpoznaniu w Izbie Wojskowej na posiedzeniu w dniu 14 grudnia 2017 r. z inicjatywy Wojskowego Sądu Garnizonowego w P. z dnia 22 listopada 2017 r., o przekazanie, na podstawie art. 37 k.p.k., sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu

przekazać sprawę do rozpoznania Wojskowemu Sądowi Garnizonowemu w L.

UZASADNIENIE

Postanowieniem Prokuratury Okręgowej Wydział do Spraw Wojskowych w W. z dnia 9 maja 2017 r. odmówiono wszczęcia śledztwa w sprawie „niedopełnienia obowiązków w okresie od dnia 14 września 2016 r. do dnia 31 stycznia 2017 r. w Prokuraturze Rejonowej w P., poprzez uchylenie się od zbadania sprawy oszustwa w Wojskowej Komendzie Uzupełnień w N., Wojewódzkim Sztabie Wojskowym w K., [...] Okręgu Wojskowym, Wojskach Lądowych, prokuraturach wojskowych, sądach wojskowych, sądach cywilnych, przez ustalonego oficera w stopniu porucznika pełniącego służbę na stanowisku Prokuratora Działu do Spraw Wojskowych Prokuratury Rejonowej w P. tj. o czyn określony w art. 231 & 1 k.p.k.

Zażalenie na to postanowienie do Wojskowego Sądu Garnizonowego w P., złożył J. B.

Sąd ten wystąpił do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu z argumentacją, że J. B. zarzucił popełnienie przestępstwa prokuratorowi, który wykonywał i po miesięcznej przerwie ponownie wypełnia obowiązki w Dziale do Spraw Wojskowych w Prokuraturze Rejonowej w P. i z tego powodu dochodzi do częstych kontaktów służbowych prokuratorów wymienionej Prokuratury z sędziami Wojskowego Sądu Garnizonowego w P. Ten fakt w ocenie inicjującego przekazanie sprawy innemu równorzędnemu sądowi do ponownego rozpoznania, mógłby w odbiorze powszechnym zrodzić przekonanie o braku obiektywizmu Wojskowego Sądu Garnizonowego w P., zwłaszcza, że obsada kadrowa Sądu, jak i Prokuratury jest niewielka, a to sprawia, że kontakty służbowe pracowników obu tych instytucji są codziennością.

Ponadto, wskazano na sprawy, w której stroną był J. B., które z identycznego powodu zostały przekazane przez Sąd Najwyższy innemu sądowi równorzędnemu do rozpoznania.

Uznając postanowienie za uzasadnione Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Artykuł 37 k.p.k. zawiera regulację, która (wyjątkowo) dopuszcza możliwość zmiany właściwości miejscowej sądu.

Wyjątkowość wynika z dwóch faktów.

Po pierwsze, przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu do rozpoznania może nastąpić tylko wówczas, gdy wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości.

Po drugie, rozstrzygnięcie w tym zakresie pozostaje w gestii najwyższego organu sądowego, którym jest Sąd Najwyższy.

Nie ma uniwersalnych kryteriów do oceny, jakie okoliczności mogą wpłynąć na „dobro wymiaru sprawiedliwości”. Są natomiast judykaty, które wskazują jakie

okoliczności mogą wpływać na swobodę wyrokowania, a tym samym uzasadniają potrzebę przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu, celem uniknięcia czynnika podważającego niezawisłość sędziego.

Jednym z nich może być ustalenie, że w następstwie konkretnych okoliczności w społecznym odbiorze może powstać (nawet błędne) przekonanie, że sprawa nie zostanie bezstronnie rozpoznana (zob. LEX nr 53042, OSNwSK 2003/1, poz.853).

Na tę okoliczność powołał się Sąd inicjujący potrzebę przekazania sprawy J. B. do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu. Wskazane w uzasadnieniu tej inicjatywy fakty nie budzą żadnych wątpliwości, a zatem są przekonujące i dlatego należało postanowić, jak na wstępie.

kc

Pouczenie: Na postanowienie zażalenie nie przysługuje.